

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ.—Κάτι θὰ κάνω, Περικλῆ...
- Π.— Σὺν τί ζητεῖς νὰ κάνης ;
- Φ.—Δὲν μ' ἐννοεῖς, βρέ Περικλῆ, καὶ δὲν καταλαμβάνεις ;
- Π.—Καὶ μήπως εἶμαι μέσα σου ;
- Φ.— Κυττάζω καθ' ἡμέραν
πῶς πρὸ πολλοὶ αὐτοκτονοῦν μὲ λύσσαν πλειοτέραν,
καὶ μὲς 'στοὺς τόσους σκοτωμοὺς καὶ εἰς τὴν παραζάλην
μου ἔρχεται ἡ ὄρεξις ν' αὐτοκτονήσω πάλιν.
- Π.—Μωρὲ ἀμὲν γιὰ τὸ θεό...
- Φ.— 'Αντίο, Λεωνώρα...
'τελείωσαν τὰ ψέμματα... θ' αὐτοκτονήσω τώρα.
Νὰ ζῆ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῆ;... κοιμᾶσθαι, ἀποθνήσκειν,
ἢ ὄνειρεύεσθαι καλὴν καὶ τρυφερὰν παιδίσκην ;
Πορεύεσθαι πρὸς τὴν Βουλὴν μετὰ παλμῶν καρδίας
κι' ἀκούειν Νομοσχέδια καὶ ἄλλας ἀηδίας,
τούτέστι τελωνειακὰς τοῦ κράτους διαιρέσεις,
πιστώσεις συμπληρωτικὰς, προσθήκας, ἀφαιρέσεις ;
Νὰ ζῆ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῆ;... τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια...
περνοῦν τὰ Νομοσχέδια χωρὶς ν' ἀκούς βρισίδια...
καμμιὰ φουρτοῦνα 'ξερνική, κανένα καρδιοκτύπι,
κι' ἐκ τῶν συνεδριάσεων ὁ Δεληγιάννης λείπει.
'Α! δὲν ἀντέχω ἀληθῶς εἰς ταύτην τὴν γαλήνην,
καὶ πρὶν τὴν νέαν, Περικλῆ, νὰ ἴσωμεν σελήνην,
θ' αὐτοκτονήσω ἐν τιμῇ σὺν ντοῦτ' κι' ἀνυπερθέτως,
καὶ θ' ἀπομείνῃ μοναχὸς 'στὴν γῆν ὁ Περικλέτος.
- Π.—'Ω! πρὸς θεοῦ, βρέ Φασουλῆ, μὴν κάνης τέτοιο κρίμα...
τώρα, μωρὲ, θὰ σκοτωθῆς ποῦ πᾶνε ὄλα πρίμα ;
ποῦ ἔπιασαν καὶ τοὺς ληστὰς αὐτοὺς τῶν ὑπονόμων
καὶ κλέπτῃς πρὸς δὲν φαίνεται 'στὸν ἕνα κι' ἄλλον δρόμον ;
ποῦ τάξις καὶ ἀσφάλεια εἰς ὄλα βρασιλεύει,
ὅπου κανένας 'στὸ ἔξῃς τὸν ἄλλον δὲν θὰ κλέβῃ,
ὅπου θ' ἀνοίγῃς ἀφοδὰ τὸ κάθε σου συρτάρι,
ὅπου ἀνθίζουσι τὰ κλαριά καὶ βγάξ' ἡ γῆ χορτάρη ;
Τώρα, μωρὲ, θὰ σκοτωθῆς μὲ τὸ 'δικό σου χέρι
ποῦ ἐκ τοῦ Πάρνηθος νερὰ ὁ Δήμαρχος θὰ φέρῃ,
καὶ ἀπὸ τώρα Κισιῶτὸν προτίθεμαι νὰ κάνω
γιὰ νὰ σωθῶ ἐκ τοῦ πνιγμοῦ 'στὸ 'Αρχατὸ ἀπάνω ;
Τώρα, μωρὲ, ποῦ θὰ στρωθοῦν οἱ δρόμοι πέρα πέρα
καὶ σκόνη πρὸς δὲν θάχωμε, ψοφήματα, λάσπη, λέρνα,
ποῦ αὔξησε καὶ ὁ λουπὲς τοῦ Μεγαλειοτάτου
μὲ ὄλα του τὰκίνητα καὶ τὰλλα κινητὰ του,
ποῦ προῖκα ἔδωσαν γερὴ 'στὴν ἀκριδὴ του κόρη
καὶ γιὰ Παλάτι χρήματα 'στὸ πρῶτο του ἀγόρι,
ποῦ μὲ πολλοὺς θεράποντας καὶ μὲ τὸν Κωνσταντῖνο
ἀφίνει τὴν πρωτεύουσαν καὶ φεύγει γιὰ τὴν Τήνο ;
Τώρα, μωρὲ, ποῦ ὁ παρὰς θὰ τρέξῃ σὺν ποτάμι,
ποῦ θὰ γενοῦν κι' οἱ ἐνδοξοὶ τοῦ Διαδόχου γάμοι,

- ποῦ θὰ ἔλθουν Αὐτοκράτορες καὶ Πρίγκηπες καὶ Δούκες,
ποῦ θὰ καοῦν καὶ φώσφορα καὶ τόσκις τρακατροῦκες,
ποῦ ἄνω κάτω μὲ χοροὺς θὰ ἔλθῃ τὸ Παλάτι,
καὶ, ὡς ἐξέφρασε ρητῶς ἡ Μεγαλειοτάτη,
ἡ δέσποιναις τῶν 'Αθηνῶν ἢ ἐξευγενισμέναις
'στοὺς γάμους θὰ παρευρεθοῦν μὲ Βλάχικα ντυμέναις ;
Τώρα, μωρὲ, θὰ σκοτωθῆς εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ κράτους,
πρὶν κρυσταλλίνους νὰ ἴδῃς ἀκόμη ἀποπάτους,
προτοῦ καὶ τὴν πατρίδα σου θαυμάσ' ἡ ἀνθρωπότης,
προτοῦ ἀκόμη βαπτισθῆς καὶ τοῦ χρυσοῦ ἱππότης,
προτοῦ νὰ γίουν τελεταὶ καὶ γάμοι δοξασιμένοι
καὶ νὰ ἴδῃς τὴν Φασουλῆ μὲ Βλάχικα ντυμένη ;
'Ω σὺ κοινὸν αὐτάδελφον, ὑπόμεινε ὀλίγον,
μὴ σπεύδῃς πρὸς τὸν θάνατον μὲ δῆμα κατεπεῖγον,
καὶ δταν πλέον πληρωθοῦν οἱ πρὸ αἰώνων πόθοι
καὶ ἴδῃς πῶς ἡ δόξα μας εἰς τὸ Ἴερίθ ὑψώθη,
ὦ ! τότε αὐτοκτόνησον μὲ δ,τι ἔπλον θέλεις
καὶ χάσου εἰς τὸ ἀπειρον ὡσεὶ ἀτμὸς νεφέλης.
- Φ.—Μὲ σκέψιν συλλογίζομαι τὸ ἓνα καὶ τὸ ἄλλο
καὶ τὴν αὐτοκτονίαν μου σκοπεύω ν' ἀναβάλω.
- Π.—'Ανάβαλέ τὴν πρὸς Θεοῦ...
- Φ.— Μὰ ἔχω τόση φόρα.
- Π.—Σὲ ἱκετεύω ἔνδοκρος ... σκοτώσου ἄλλη ὥρα.
- Φ.—'Ω φρίκη !.. χεῖρ ἀόρατος πιστόλι μου προσφέρει.
- Π.—Λυπήσου τὴν γυναῖκα σου καὶ ὄλο σου τὰσκέρι.
- Φ.—'Εχε ὕγειαν, Περικλῆ, κι' ἀπόλλυμαι ὁ τάλας...
ἔλθε εἰς ταῦτα; τὰς θερμάς κι' ἀδελφικὰς ἀγκάλας.
- Π.—Ν' αὐτοκτονήσῃς σκέπτεσαι λοιπὸν μὲ τὰ σωστά σου ;
- Φ.—'Τελείωσαν τὰ ψέμματα...
- Π.— 'Ω ἀδελφέ μου, στάσου.
Καὶ εἰς τὸ μέλλον ἀφορμὴ πρὸς τοῦτο δὲν θὰ λείψῃ.
- Φ.—Μὴ μ' ἐμποδίζῃς, Περικλῆ, κι' ἡ βίβλα μου θὰ στρίψῃ.
- Π.—Μὴ μὲ ποτίσῃς, Φασουλῆ, καὶ τοῦτο τὸ ποτήρι.
- Φ.—Λοιπὸν ἄς γίνῃ, μὸν ἀμί, κι' αὐτό σου τὸ χατήρι...
ἄς εἶναι... δὲν αὐτοκτονῶ πρὸς τὸ πρὸν ἀκόμη,
προτοῦ στρωθοῦν τοὺλάχιστον τῶν 'Αθηνῶν οἱ δρόμοι.
- Π.—'Ω ! τότε δὲν θὰ σκοτωθῆς σὲ βεβαιῶνω μόνος
κι' ὡς δτου ἡ συντέλεια νὰ φθίῃ τοῦ αἰῶνος,
καὶ χάρις εἰς τὸν Δήμαρχον ἀθάνατος θὰ εἶσαι
καὶ μόνο μὲ τὸ ξύλο μου θὰ ἱκανοποιεῖσαι.
- Φ.—Ναί, δεῖρε με τοὺλάχιστον καὶ ἀτ' ἐμπρὸς κι' ὀπίσω,
ἂν πράγματι ἐπιθυμῆς νὰ μὴν αὐτοκτονήσω.
Αὐτὸ μου μένει, Περικλῆ, πρηγοσιὰ μονάχη...
- Π.—'Ορσε λοιπὸν μπαγλάρωμα 'στὴν ἀχαμνὴ σου ράχη.

Κι' ὁ Ρ ω μ η ὀ ς δρῶ στίχους κάνει
'στὸν Καμπούρογλου τὸν Γιάννη.

Κι' ἐγὼ τοὺς ἀρραβῶνας σου τοὺς ραίνω μὲ λουλούδια
καὶ ψάλλω γιὰ τὸ ταῖρι σου νυφιάτικα τραγούδια.
Μὲ τὴν καρδιά μου εὐχομαι γιὰ σένα, μίο κάρο,
νὰ ζῆς σὲ σύννεφα χρυσᾶ καὶ νὰ τραβᾷς ἐμπρός...
δύο τρυγόνια 'σκότωσες μονάχα μ' ἓνα σμπάρο,
μὲ ἄλλους λόγους ἔγινες ἱππότης καὶ γαμπρός.

